

Limon Çekirdekleri

EMİNE ARLI

ÇİZER:
RADIYE AYLA ASILKAN

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

Limon Çekirdekleri

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yalçın Yaman
Yardımcı Editör Ayşenur Köse
Kapak Tasarım Hanin Dajani
İç Tasarım Parmida Behtash

Baskı Mayıs 2024
Uluslararası Seri No (ISBN) 978 625 6581 56 2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad.
No:8 Üsküdar /İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt WPC Matbaacılık
Sertifika No 50884
Adres Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17 1
Esenyurt / İstanbul
Tel (0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 6148
Umutlu Kitaplar / 57
RAF: 6 10 YAŞ ÖYKÜ/HİKÂYE
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

Limon Çekirdekleri

EMİNE ARLI
ÇİZER: RADİYE AYLA ASILKAN

Emine Arlı

İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde okurken diğer lisansını da sosyoloji alanında tamamladı. Okul öncesi kurumlarında değerler eğitimi dersleri verdi. Okul idareciliği yaptı. Önceleri bir eğitimci olarak, sonraları anneliği sebebiyle çocuk kitaplarıyla iç içe uzun yıllar geçirdi. Küçüklükten beri içinde var olan yazma hevesi bir müddet sonra onu çok sevdiği çocuk ve gençlik alanında yazmaya yönlendirdi. Şimdilerde yazmanın terapötik etkisini danışanlarıyla keşfetme yolculuğunda olan bir eşlikçi. En önemlisi de kendine yolcu...

Radiye Ayla Asilkan

1992 yılında doğdu. Çocukluğu toprak üzerinde çizdiği şekillerle geçerken, babasının boya kalemleri almasıyla kâğıda döküldü. Hayalleri, renklerin fırçayla bütünleşerek tuvale yansması ile hayat buldu. Çocukları ve resim yapmayı çok sevdiğinden, gönüllü olarak çocuklara resim kursları verdi ve "Küçük Eller Büyük Hayaller" resim sergisini açtı. Çocukların hayal dünyasına kalpler çizmeye devam ediyor...

Ara Tatilden Önceki Son Ders

Ara tatilden önceki son ders günüydü.

Menesse, o gün sıradan bir okul gününe hazırlanmıştı. İlk olarak Samir'le okul bahçesinde buluşmuşlardı. Ona, akasya ağacının altında dedesinden yeni duyduğu hikayelerden birini anlatmıştı. Sonra da zilin çalmasıyla sınıflarına gitmişlerdi. Dersler birbiri ardına devam etmişti. Fakat teneffüsler yine her zamanki gibi oyunlarına yetmemişti. Son derse kadar her şey olağan seyrindeydi, fakat son ders!.. **İşte ne olduysa her şey o dersten sonra olmuştu.** Dersin konusu, ülkelerin gelenekleri ve onları temsil eden ürünler üzerineydi. Ders eğlenceli bir dersti, çok da eğlenceli

başlamıştı. Büyük dedeleri Kafkaslardan gelen Şamil ve büyükannesi Balkanlardan göç eden Cemile, derse çok şey katıyorlardı. Birbirine çok benzeyen şeylere farklı adlar verilmesi örneğin inanılmazdı. **"Hangi ülkenin neleri meşhur?"** dediğinde işte o zaman kafalar çok karışmıştı. Çünkü her türlü ürüne artık kolayca ulaşılabilirdi. Ve üstelik her ürünün onlarca hatta yüzlerce çeşidi vardı. Dahası, insanlar ürünlerin nereden geldiğinden çok, markalarıyla daha çok ilgileniyorlardı.

Kenan Hoca, kolayca ulaşılabilse de her şeyin doğal ortamında ve uygun toprağında en iyi ürünleri verdiğini anlatmaya başladı. İlk olarak **KAHVENİN** anavatanı hakkında konuştu, ardından **KAKAO** hakkında... Bu tohumlar ve çekirdekler başka yerlerde denenmişti. Fakat aynı sonucu vermemişti. En lezzetli kahve ve kakao, yine kendi anavatanında yetişiyordu. **Örneğin, kahve için Etiyopya, kakao içinse Afrika...**

En lezzetli portakalların bulunduğu şehirler, muzları en tatlı olan ülkeler, balık denilince akla gelen o özel sahiller...

Ve en sonunda, en güzel limonların olduğu şehre sıra geldi. İşte burada biraz hüzünlendi Kenan Hoca. “Limonları çok güzeldi ama artık o şehir haritalarda yer almıyor.” dedi. Yani, varsa bile, kimse onun ve içindekilerin başına ne geldiğini bilmiyor. **“Kayıp Limon Şehri”** demişti sonra o şehir için. Çocuklar böyle bir şehri daha önce hiç duymamışlardı. Gerçek ismi bu muydu, yoksa bu isim sonradan mı verilmişti, öğrenememişlerdi. Çünkü daha fazla soru soramadan eve gitme saatleri gelmişti. Üstelik araya bir de yarıyıl tatili girmişti.

Hep birlikte sınıftan çıkmıştılar. Ne var ki hepsinin akli yapılan son konuşmada kalmıştı. Ve hepsinin zihninde aynı soru vardı. İçlerinden biri daha fazla dayanamayıp bu soruyu serbest bıraktı: **“Bir şehir nasıl yok olabilir ki?”** dedi.

Acaba bu, bir gizem miydi, yoksa bir şehir efsanesi mi? Bunu öğrenebilmek için yarıyıl tatilinin bitmesini beklemek gözlerinde büyüyordu. Sanki düşündüklerini yüksek sesle söyleseler, cevapları yakalayabilirlerdi.

- Belki sadece adını değiştirmişlerdir, dedi içlerinden biri.

- Belki de **LIMON** yetiştirmeyi bırakmışlardır, dedi içlerinden diğeri.

- **Harita güncellenirken onun adını yazmayı unutmuş olabilirler,** dedi içlerinden sesi en cılız çıkana. Belli ki bu söylediğine kendisi de inanmamıştı.

Bu tahminler böyle sıralanıp devam ederken Menesse:

- Ama bunların hepsi de kulağa çok garip geliyor, sizce de öyle değil mi? Bir şehir böyle bir değişimi asla kabul etmez. **Mesela siz, böyle bir değişikliğı kabul eder misiniz?** Siz kabul etseniz bile anneniz etmez. Anneniz kabul etse büyük amcanız itiraz eder. Hem, onca bahçe sahipleri neden limonlarının şöhretinden böyle birdenbire vazgeçsin ki, dedi.

Meness'e'den sonra sözü Samir aldı:

- Görünüşe göre, bunun düşünerek bulabileceğimiz bir cevabı yok. Etrafımızda bunun cevabını bilen kim var, bence bunun üzerine yoğunlaşmalıyız.

- Anneme soracağım, dedi Semiha. O dünya mutfağına çok meraklı. Limon Şehri hakkında da mutlaka bir şeyler biliyordur, dedi.

- Dayım dünyanın birçok ülkesini gezdi. Yolu o şehre düştü mü tabi bilemiyorum. Ama herhalde haritadaki yerini gösterebilir, dedi Hasan.

- Dedem hikâyeler ve baharatlar konusunda ustadır. Limonlarıyla ünlü o kayıp şehir hakkında bir bilgisi olabilir dedi Menesse.

Samir:

- Herkes eve gidince bu konuda derinlemesine araştırma yapsın. Yarın toplanıp bulduklarımızı paylaşırız, dedi.

Eve gidince herkes ailesine aynı soruyu yöneltmişti:

- **Böyle bir şehri daha önce hiç duydunuz mu?**

Soruyu duyan herkes, hüzün ve mahcubiyet karışımı bir tepki vermişti. Ardından, **“Çook uzun zaman önceydi...”** diye söze başlamışlardı. “Sen dünyaya henüz gelmemiştin. Ve bizler de henüz birer çocuktuk. Haberlerde bir şeyler duymuştuk. Fakat sonrasında neler yaşandığı hakkında çok az şey biliyoruz. **Önce şehrin elektrikleri kesildi diye biliyorum, sonra da iletişimi... Ve sonrası ise tam bir belirsizlik...”**

Tüm Hikâyelerin Başladığı Şehir

Ertesi gün bir araya geldiklerinde:

- En güzel yemeği nohut ve tahinle yapılmış, diye söze başladı annesinin mutfak kültüründen edindiği bilgiyle Semiha.

- Ülkemizin güneyinde bir yerde bulunurmuş ve oldukça sıcak bir iklime sahipmiş. Sıcakkanlı, çok merhametli ve mücadeleci bir milletmiş, diye söze devam etti dayısının seyahat bilgisinden edindiği bilgiyle Hasan.

- **Orası bütün hikâyelerin başladığı yermiş.** Hikâyelerin anavatanı da denirmiş oraya... Dedemin